

In memoriam
GREGOR DOLŠAK (1946–2015)

*Maša zadušnica ob smrti duhovnika Gregorja Dolšaka.
Nagovor pripravil dekan Miro Virant*

V SPOMIN OB 70. OBLETNICI ROJSTVA ŽUPNIKA GREGORJA DOLŠAKA

Dragi bratje v duhovniški službi, dragi bratje in sestre po krstni milosti, posebej dragi vavtovski farani.

Na praznik sv. Frančiška Saleškega, velikega misijonarja na Japonskem in zavetnika cerkvenih medijev, se je bliskovito razširila novica, da je v ljubljanskem kliničnem centru prenehalo biti srce duhovnika, g. Gregorja Dolšaka.

Rodil se je 10. marca 1946 v vasi Vintarji, v župniji Sveti Gregor. Osnovno šolo je do 4. razreda obiskoval v Sv. Gregorju, naslednja 4 leta pa v Sodražici. Moj spomin seže v čas, ko je obiskoval 8. razred, jaz pa 4. Bil je razigran in zvedav fant. Znano je, da je kot osnovnošolec občudoval akademskega kiparja g. Staneta Jarma, ki je ustvarjal umetnino na novi fasadi družbenega doma. Te zvedave oči je opazil umetnik in z njim navezal prijateljstvo, ki se nikoli ni pretrgalo.

Tudi sicer je pokojni g. Gregor imel izreden čut za umetnost, za estetiko in vsakršno lepoto. Ta čut mu je bil prirojen.

Po končani osnovni šoli je navihani mladenič Gregor odšel v malo semenišče v Vipavo. Bil je dober učenec, posebej pa se je izkazal pri slovenščini. Profesor je kmalu opazil, da je mladenič literarno zelo razgledan, da pozna ogromno literature. Njegovi spisi so bili vsebinsko in oblikovno izredno kvalitetni. V pogovorih, ki sem jih imel pozneje z njim, mi je razodel, da so doma zelo veliko brali in imeli številne zbirke Mohorjevih knjig. Ljubezen do knjige in do branja ga nikoli ni zapustila. V pogovoru z njim ni bilo težko opaziti, da je g. Gregor mož širokega znanja, da je v njegovi glavi velika enciklopedija z različnih področij, posebej pa s področja literature in likovne umetnosti.

Maturo je opravil leta 1965. Po maturi se je vpisal v ljubljansko bogoslovno semenišče. V tem času zasledimo njegove misli v bogoslovski reviji *Virtuti*

et musis. Pisal je v lepi slovenščini in z globoko teološko in filozofsko miselnostjo. V bogoslovju sta se najini poti zopet srečali. On je bil v 5. letniku, tik pred novo mašo, jaz v 1.

Na začetku leta 1971 je pel novo mašo. Vesel sem bil njegovega povabila in z veseljem sem se udeležil novomašnega slavlja. Občudoval sem njegovo sproščenost in navdušenje nad duhovniško službo.

Po posvečenju je kot nedeljski kaplan služboval v Kosezah, nato kot redni kaplan od 1972–1976 v Ljubljani v Šentvidu. Leta 1976, v letu moje nove

maše, je odšel za župnijskega upravitelja v župnijo Krašnja, kjer je služboval le 2 leti. Leta 1978 je prišel na Dolenjsko, v župnijo Vavta vas in tu ostal 26 let, do leta 2004. Med duhovniki velja rek, da je prva župnija kot prva ljubezen. Pri g. Gregorju je rek veljal. Njegova prva in najmočnejša ljubezen je bila župnija Vavta vas. Tu je pustil svoja najbolj plodovita duhovniška leta, tu je pustil svoje telesne moči. Z veliko zagnanostjo je obnavljal stavbe, pogosto tudi sam prenašal vreče cementa in druge materiale. Z velikim čutom za umetnost je poskrbel za restavriranje in obnovo kipov, mašnih plaščev, oltarnih prtov in podobno.

Imel je izreden čut za naravo, za drevesa in cvetje. S ponosom in nasmehom na ustnicah je premikal svoje korake med rastlinami, s katerimi se je nemo pogovarjal.

Omeniti moram tudi veliko skrb za grobove svojih prednikov, za duhovniške grobove.

Na pastoralnem področju ne morem mimo zavzetega poučevanja verouka, za navdušenje, ki ga je kazal ob nastajanju izredno kvalitetnega zbora, čeprav sam ni imel posluha za petje. Velika skrb so mu bili bolni in ostareli.

Z velikim veseljem je sprejemal vse, ki so iskali njegovo pomoč, nasvet ali ga le obiskali. Te njegove gostoljubnosti sem bil deležen tudi jaz, ko sem ga obiskoval ob vizitacijah ali občasno, ko sem se peljal mimo Vavte vasi. Rad je obujal spomine iz davne in bližnje preteklosti, rad je pokomentiral trenutno situacijo v državi in Cerkvi. Močno ga je bolela vsaka krivica. In včasih je morda reagiral prehitro, premočno, preveč očitno. Zato je morda tu in tam pri kom vzbudil občutek nedostopnega in nerazumevajočega duhovnika. Tisti, ki smo ga poznali bolj od blizu, pa vemo, da je v njem gorela mila lučka mehkode, usmiljenja in dobrote.

Iz Vavte vasi je odšel v župnijo Reteče pri Škofji Loki, kjer je služboval do jeseni leta 2014. Zadnje mesece je bival v duhovniškem domu. Najino zadnje srečanje je bilo malo pred božičem. Utrujen od neusmiljene boleznij je v potrpežljivosti prenašal adventni čas. Veke so mu zapirale oči in ko sem menil, da bo od utrujenosti zaspal, sem vstal in nameraval v tišini oditi. Spet je odprl oči in dejal: »Kam se ti tako mudi?« To je bil čas za stisk rok, za preprosto božično voščilo in za slovo.

Gospod Gregor je bil v dekaniji zadolžen za medije. In zanimivo. Na god zavetnika krščanskih medijev, sv. Frančiška Saleškega, je odšel k večni liturgiji, ki jo je Gospod pripravil tistim, ki so mu zvesti do konca.

Gospod Gregor, hvala ti za svetli lik duhovnika. Ostani povezan z nami in izprosi nam novih duhovnih moči, novih duhovnikov, redovnikov in redovnic po Jezusovem srcu. Izprosi pa tudi ljudstvu močno vero, trdno zaupanje in gorečo ljubezen.

Vavta vas, 26. februar 2015

*Fotografije predstavljajo delo akademskega kiparja Staneta Jarma.
Foto: Rok Kopina*